XXVIII. évfolyam. Pécs, 1900. julius hó 20., péntek. 164-ik szám.

Előfizetési árak:
Egész évre · 20 kor. — fill.
Félévre · · 10 » — »
Negyedévre · 5 » — »
Egy hóra · · 1 » 70 »
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:
Mária-utca 1. sz.
hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtatnak.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot
vissza nem adunk

Ipar és kereskedelem.

Pécs. 1900. julius 19.

Bizony nehéz helyzete van nálunk az iparnak, bármennyire iparkodik is a kormány azt állami támogatással s a hazai ipar pártolásának hirdetésével lábra állitani. Egyfelől az agráriusok elfogultsága akadályozza, hogy Magyarország egész közvéleménye osztatlan egyhangusággal követelje az önálló vámterület felállitását, a mely egyedül lenne képes szolgáltatni azokat az előfeltételeket, a melyek iparunk megizmosodását biztositanák. Másfelől pedig a kereskedők vonakodnak a hazai ipar szolgálatába állani s régi összeköttetéseik révén makacs terjesztői közönségünk körében az osztrák ipar termékeinek.

Frázisokkal, hazafias beszédekkel nem lehet a magyar ipart fellenditeni. Akármennyire tele beszéljük is a közönség fejét, hogy a szükségletek beszerzésénél a hazai iparcikkeknek előnyt adni hazafias kötelesség, ennek foganatja alig lehet, ha azok is, kik eddig szavainkra hajlanak, a kereskedőknél csak külföldi s különösen osztrák gyártmányokat találnak.

S ezért még nem is lehet kereskedőinket azzal vádolni, hogy rosszabb hazafiak volnának akárki másnál, mert manapság másnál is hasztalan keresnők azt az áldozatkész hazafiságot, amely a saját kárán is kész szolgálni ez ország közérdekeit; hisz már a mult században közmondássá lett a magyarról, hogy hazafias tölbuzdulásában kész fölajánlani „vitam et sangvinem, sed avenam non". Életével és vérével szolgálja a hazát, de vagyonát nem kockáztatja.

Pedig igazat kell adnunk a kereskedővilágnak, mikor arra hivatkozik, hogy a fejlett iparu Ausztriával közös vámterületen a magyar iparcikkek terjesztése a kereskedelem részére nagy kockázattal jár. Mert először is tény, hogy a mikor a fogyasztó tulnyomó részben hitelben vásárol a kereskedőtől, a kereskedőnek is hitelt kell igényelnie a gyárosnál, már pedig kétségtelen, hogy az áruhitel tekintetében a hazai gyárak a külföldiekkel szemben nem állanak és nem is állhatnak egy nivón, hisz a magyar gyárak is sokkal nehezebben és sulyosabb feltételek mellett juthatnak kölcsöntőkéhez, mint a biztos vevőkörrel biró, régi osztrák ipartelepek.

Azért az osztrák ipar olcsóbban is termelhet, mint a kezdet nehézségeivel küzdő magyar gyárosok, a mihez járulnak még a Magyarországon sokkal sulyosabb adók s különösen a fogyasztási adók óriási nagysága. Mindez azt eredményezi, hogy a kereskedő olcsóbban beszerezheti be az osztrák forrásból, mintha magyar gyárból venné. Már pedig hasztalan papolunk mi hazafias kötelességről, a közönség tulnyomó része bizony oda megy vásárolni, ahol ugyanazt az árut jutányosabban szerezheti be. Hisz még azokat is, akik talán hazafiságból készek lennének drágább hazai árut vásárolni, nem engedi átpártolni más beszerzési forráshoz az a hitel, a melyet az osztrák iparcikket árusitó kereskedőnél már a legtöbben igénybe vettek.

Kereskedőinket is lekötve tartja az a hitel, melyre eddig a külföldi gyárostól portékáikat vásárolták s nagyon soknak egyenesen vesztét okozná, ha egy szép napon szó nélkül a faképnél hagyná külföldi szállitóját; de hát erre szükség sincsen, mert a kereskedő meg az ő vevőjét tartja fogva a neki nyujtott hitellel, a mely ezt nem engedi átpártolni abba a boltba, ahol hazai gyártmányt kaphat.

Ily körülmények között mindenki kétszer is meggondolja, mielőtt magyar gyári vállalatba fektetné a pénzét, mert utóvégre az az állami támogatás is, a mely uj vállalatoknak osztályrészül jut, nem kimeritheteten s bizony gyönge alapra épit, aki gyári vállalat létesitésénél csakis az állami támogatásra számit. Az ipari vállalatnak egyedüli biztos létalapját a biztos fogyasztó piac képezi, ezt pedig addig nem nyujthatjuk a magyar iparnak, mig legalább is egyenlő versenyképességet nem biztositathatunk neki idehaza a fejlett osztrák iparral.

Hogy ez csak az önálló vámterület berendezésével lehetséges, azzal tisztában van minden hozzáértő, mert csak önálló vámterületen folytathatunk a saját különleges érdekeinknek megfelelő vámpolitikát, amely védelmet nyujt a kezdet nehézségeivel küzdő iparunknak. Ha majd az iparfejlesztési ak-

A „Pécsi Figyelő" tárcája.

A piros zsebkendő álma.

(Fürdő-história.)

Álmodik az ember, álmodik az állat; van álma a virágnak, — miért ne lehetne egy zsebkendőnek is?

Hogy az ember szellemi élete még akkor sem szünetel, mikor a test pihen, azt mindenki tudja; nyugtalan szelleme még akkor is képeket rajzol, fantomokkal harcol s a magáról mit sem tudóval hányszor élteti át a sóvárgott menyország minden boldogságát.

Oh aranyos álom! Mennyi boldog öröm is fér meg a te országodban, az álmok birodalmában! Hányszor szomorkodik a fiatal leány, kit, hogy fölébrede, a sivár való kizökkentett abból az aranyos létből, mely azt is elérhetővé varázsolta, amit a való élet oly ridegen megtagadott . . .

Álmodik az állat is, hiszen tapasztalhattuk, hogy az alvó kutya sokszor nyöszörög, majdnem sir álmában s azután a növények álma mennyi aranyos mesének adott szárnyakat! A rózsa, a legszebb virág, ha szirmait összezárja, mintha csak álomra hajtaná fejét s megálmodja az ifjunak boldog vágyát, a ki lemetszvén tövéről, az imádott angyalnak keblére kerül s ott szövi tovább, a mit tegnap félbenhagyott . . . Tompa virágregéi, azok az édes históriák, mind csak álmok, melyek a költészet szárnyain nesztelen lebbennek tovább.

Álmodik minden, a mihez az emberi képzelet hozzátapad. Ezért lehet álma a zsebkendőnek is.

Ime elmondom.

* * *

Szép, sugár, barna asszony volt a fürdő tündére. Csillogó fekete szempárjának tüze mennyi boldogságot sugárzott! Igazán boldog volt, a ki a szemébe tekinthetett. Én is beletekintettem, rabja is lettem.

Ha végigmentem az árnyas fasoron, szemeim önkénytelenül is őt keresték s ha nem volt föllelhető a szemhatáron, ugy hiányzott nekem, szórakozott lettem, de a mint aztán megpillantottam, hirtelen öröm szállta meg a lelkemet . . .

Ennek a szép asszonynak a zsebkendőjéről szól az ének. Nem volt fehér a kendő s aki adta, sem volt tizenhatesztendős és nem is az anyja biztatására adta ide, mint a nóta tartja:

»Én is ugy adtam oda
Tizenhatesztendős koromba'.«

Egy pár hétre terjedt mindössze az ismerkedésünk s mikor elváltunk, mégis ugy éreztük, mintha egy öröklétet tépett volna ketté a rideg végzet.

Elment haza az övéihez s itt hagyott egy összetört világot. Mert hiába, alkotni és rombolni csak a nőnek adatott . . .

Tudjátok e, mit tesz az: elválni attól, a kit lelkünkbe zártunk? Elválni tőle ugy, hogy senki se tudja, még talán magunk se, hogy ez a válás keserü fájdalmat okoz? Elválni azzal az iszonyu gondolattal, hogy a kegyes véletlen ha majd összehoz, hát ujra örvendhetünk egymásnak, de addig tudni egymásról — tiltva van.

Olyan ez, mint a halál: kegyetlen, hideg borzadály, fagyasztó gondolat, csupán egy halvány, csalóka kis remény minden, mely a távolból mintha sugná, hogy még találkozni fogunk.

Ezt a halvány, kis reményt egy parányi piros zsebkendő képezte. Ő adta, hogy ne szakadjak el egészen árván tőle. Azóta itt hordom keblemen a kis kendőt, várva azt a boldog pillanatot, mely megvalósithatja az én és e kendő álmát.

Azóta egy hosszu év telt már el s a halvány, kis remény, mint a kialudni készülő mécsvilág, utolsókat pislog s a végzet még sem hozza őt aranyos szárnyain

ciónk nem csupán a hazafias érzületre való appellálásból fog állani. hanem megfelelő vámtételekkel is megnehezitjük a külföldi cikkek beözönlését, akkor majd magától is fog elhelyezést keresni a fölösleges külföldi tőke magyar iparvállalatokban, a melyek számára reális biztositékokkal védelmezhetjük meg a hazai fogyasztó piacot.

A kivándorlások ellen.

(A clevelandi »Szabadság« cikke.)

Pécs, 1900. julius 19.

Csak a napokban közöltük a m. királyi belügyminiszternek egyik a közelmultban kelt körrendeletét, illetve leiratát, melyben a magyaroknak tömegesen előforduló kivándorlásaival, annak okai és azok megszüntetésével foglalkozik. Nem tartjuk hiábavaló munkának, sőt kötelességet vélünk teljesiteni akkor, midőn mi is természetesen helytelenitve a magyarság tömeges kivándorlását, szinte figyelmeztetőül, a kivándorlókra a tengeren tul váró viszontagságos életnehézségekre, a Clevelandban megjelenő »Szabadság« cimü magyar lap egy cikkét reprodukáljuk, mely *„A telepedés nehézségei“* cimmel foglalkozik a kivándorlásokkal járó nehézségekkel.

»Az utóbbi hetekben — irja a »Szabadság« — több levelet kaptunk, különösen a felvidékről, a *Dunántulról*, sőt még az áldott Alföldről is, a melyben egyes családok arról tudakozódnak, vajjon kijöjjenek-e Amerikába?

Minél több magyar lesz Amerikában, annál több lesz az olvasója a »Szabadság«-nak, ez olyan tény, a mit megcáfolni nem lehet, lapunknak azonban fennállása óta csak egy célja volt, az, hogy honfitársainknak érdekeit itt is, odaát is védje, előmozditsa.

Addig, a mig egy-két levelet kaptunk, levélileg válaszoltunk a kérdezősködésekre, most azonban egyszerre annyi tudakozódás érkezik, hogy jónak látjuk a tárgyról ujra irni.

Biztos tudomásunk van róla, hogy egyes vasuti társulatok, vagy földtulajdonosok, a magyar nyelvet beszélő ügynököket alkalmaznak, ezek aztán nyomtatott felhivásokat, leveleket küldenek Magyarországra. Csábitóbbnál-csábitóbb ajánlatokat tesznek a magyar népnek, úgy, hogy ha csak a tizedrésze lenne is igaz, meg kellene a kivándorló magyaroknak gazdagodniok.

Pedig a dolog nem áll ugy, ellenkezőleg, a tett igéretek legnagyobb része hazugság, a mely csak oda céloz, hogy az itteni (amerikai) viszonyokkal ismeretlen szegény magyart ide kicsábitsa; vagyonkájából, pénzéből kifoszsza s aztán kiméletlenül otthagyja.

Az az ágens, a ki levelet ir, nyomtatványokat küld, először is fizetést kap, azután kap százalékot a föld után, a mit elad, végül pedig még az utiköltségből is kap részt. Egy ilyen ágens néha száz dollárt (ötszáz koronát) is megkeres egy, három, négy tagból álló családon, ha tehát sikerül negyven családot Amerikába csábitania, tizenöt huszezer koronát, egy egész vagyont keres meg.

Azzal biztatják a tapasztalatlanokat, hogy néhány forintért gazdagon termő földet kapnak; a mikor aztán a földet megtekintik, kisül, hogy az semmit sem terem. Azt mondják, hogy olcsó pénzért felépitik a kivándorlók házait. A tény pedig az, hogy drága pénzért összeütnek egy nyomorult viskót, mely még az idő viszontagságaitól sem védi meg kellően a benne lakókat.

A mennyi pénze csak van a szegény kivándorlott magyar embernek, azt különféle igéretek mellett kicsalják tőle, a többivel (miután már pénze nincs) adós marad s ezt az adósságot nyögni fogja, amig él, ha csak meg nem ugrik ebből a hiresztelt paradicsomból.

Arról, hogy egyébként is hogy fosztják a kivándorlott szegény népet, köteteket lehetne irni.

Végeredményében azonban figyelmeztetjük otthon lakó magyar honfitársainkat, hogy a földosztogató ágenseknek ne higyjenek, mert ők csakis a saját zsebükre dolgoznak, nem törődve azzal, mi történik áldozataikkal.

Ne adja el tehát senki házát, földjét, mert annak árát elutazza, odaadja az ügynököknek, földtulajdonosnak s mire észhez tér, elkölti utolsó garasát és akkor kezdődik csak a késő bánat.

Amerikában nem hevernek a földön az aranyrudak. A szegény ember itt is csak szegény ember, a telepedés, földvásárlás pedig rendesen a szegény ember becsapásával végződik.

Az a sok jó, amit hirdetnek, csakis a népen élősködő földágensek agyában születik meg s arra szolgál, hogy a viszonyokkal járatlan európait tönkretegye!«

Eddig szól a „Szabadság“ cikke, melyhez nem kell bővebb kommentár. E cikk hangjából kiérzik az őszinte igazmondás, melylyel Amerikában élő honfitársaink, kollegáink a mi népünk gyermekeit az idegenben, a tengerentul reájuk várakozó inséges, keserves állapotokra figyelmeztetik, kiviláglik a cikkből, mily indokolt nálunk ama külföldi, ugynevezett — »kivándorlási ügynökök«-nek a törvény szigorával való üldöztetése.

Fájdalom — azonban, a mi népünk, kik már megunták, (de elvégre meg is unhatták) a töméntelen adót, melynek fejében a két kezkümunkájával ápolt föld termését elveszik s az egyéb terheket, melyeknek kielégitése gyakran a legszükségesebb beszerzését sem engedi meg, szivesebben hisz ma már az ügynökök merész igéretének, mézes szavainak, melyből legalább a remény csillámlik elő, mint a magyar boldog voltát hirdető kormánynak, mely e dicshimnuszhoz, a végrehajtó dobjának pergésével kontráztat!

Hirek.

Pécs, 1900. julius 19.

Az elátkozott kastély.

(Mese.)

Irta: Albert bácsi.

Valamikor valahol, a jó isten tudja, hol; tul a Dunán, tul a Tiszán; a fekete erdőn innen, a fekete hegyen tul; messze-messze földön lakott egy hatalmas király.

Nagy volt a hatalma, nagy volt a gazdagsága a királynak, de mi haszna, ha nem volt nyugodalma.

Volt a királynak még királyfi korában egy öcscse, aztán, mert mindenki jobban szerette az öcscsét nálánál, nagyon megharagudott; elhivta öcscsét az erdőbe vadászni és ott agyonlőtte. Hogy senki meg ne találja öcscsének a holttestét, elvitte egy kastélyba, ott betette egy vaskoporsóba és elásta. Otthon meg azt hazudta, hogy a medvék megették az öcscsét. Azóta nem volt a királynak nyugodalma.

A kastélyban minden éjjel tizenkét órakor kinyilott a vaskoporsó, a királyfi kikelt a koporsóból s végigsétált a kastélyban, minden ablakot kinyitott, minden gyertyát meggyujtott, azután a szellemek elkezdtek muzsikálni, citerázni, zongorázni, a királyfi csak sirt ritt, mindig csak sirt. Reggelre megint csendes volt minden, mintha mi sem történt volna az éjjel.

A király már három lakatot is veretett a vaskoporsóra, de mindhiába. öcscse mégis

---

a fenyvesek honába, éltet adni a miatta kesergőnek.

De im, egyéves álmából a kis kendő is felébredt, hadd beszéljen hát helyettem.

* * *

— Óh mi szép volt! — sóhajtva szólt a kendő — s most, hogy felébredék, örömmel mondom el, jó uram, a mit álmodám.

— Igen, ott voltam asszonyunknál messzi, messzi, hol nincsenek sem hegyek, sem fenyvesek, egyéb fa is csak gyéren van, de annál több a homok. Észrevétlenül mentem be a házba, melynek végében szép kert terül el. Asszonyom éppen ott ült a filagóriában s levelet irt. De alig, hogy nehány sort vetett a fehér lapra, ily szókra fakadt:

— Ma egy hete még együtt jártuk a park utjait s ma, ki tudja, ha gondol-e rám?! Hiszen a férfi egy huron pendül, mind a hány; könnyen feled, hamar talál kárpótlást .... Nem, ne tudja meg, hogy vágyaimnak sólyomszárnya nőtt; hogy oda szeretnék repülni, hol most ő másokkal tölti idejét! — Te sem mégy el hozzá, kis lapocska! Talán még kinevetne, hogy a muló pillanatnak behatása alatt keletkezett kölcsönös rokonszenvet tartósnak hivém. Óh, kinevetni nem engedem magamat, annál kevésbé érzelmeimet!

— A levelet azután apró darabkákra tépte szét s a legnagyobb elővigyázattal gyujtót gyujtva, a papirdarabkákat egyenként elégeté.

— Hogy mi volt irva a lapocskára, meg nem tudhatám, de hogy valami nagyon szép lehetett, azt sejtettem, mert a mint az utolsó papirszelet is elhamvadt, kendője után nyulva, éppen engem fogott meg s velem törölte ki szemeiből a könyeket.

— Igy kerültem azután a szobába, még pedig urnőm rendes pihenő kerevetjének a párnája alá, hová elrejtett, mivel könyeitől nedves lettem. Ott a párna alatt egy zugban szépen meghuztam magamat s minden ebéd után innen lestem el urnőm álmát.

— Gyorsan multak a hetek. A csunya esős ősz után beköszöntött a tél. Urnőm egyedüli szórakozását egy idegen ujság képezte, melyet mindig nyugtalanul várt s ha meghozta a postás, izgatottan bontotta fel. Olvasás közben sokszor hallottam, a mint mondogatta: »Ezt is ő irta, óh de ez nem olyan szép, mint az volt, melyet ő maga olvasott fel nekem arról a török leányról, a kit elszakitottak a vőlegényétől s ez, csakhogy ujra láthassa imádottját, hitsorsos fogolytársaival a sziklákba a szerelem kutját ásta.«

— Mikor a tavasz első napsugára feloldozta a tél bilincsei alól a természet szebbik felét s felütötte fejét a szerény ibolya, urnőm a gyermekekkel együtt örült a verőfénynek. Egész nap danolt s olyan vig volt, hogy alig ismertek reá a háznál.

— Egy napon, — jól emlékszem, — a háziorvos volt nálunk s urnőm keservesen panaszolta, hogy a reuma ismét a lábában és karjában van s nyomatékkal tette hozzá:

»Ugy-e doktor ur, a nyáron ujra fürdőbe kell mennem? — Igen, igen, mondja meg az uramnak, hogy nem akarok menni, de muszáj. — Kedves doktor ur, az égre kérem, igy beszéljen az urammal, hiszen tudja jól, hogy milyen furcsa természetü; de ha maga ezt mondja, hogy nekem okvetlenül fürdőbe kell mennem, mert különben örökre megsántulok, hát akkor majd csak beleegyezik az öregem!

— Hogy a doktor mit mondhatott az urnak, azt nem hallottam, de annyi bizonyos, hogy aznap, mikor az orvos nálunk járt, se az ur, se az asszony nem ebédelt. Urnőm a kereveten sirt napestig, egyre azt hajtogatva, hogy milyen zsarnok az ő ura.

— Nagyon sokáig tartott ez a szomoru állapot, mig egyszer csak, hetek mulva, ágyba került asszonyom, egyre jajgatva, hogy nem birja mozditani se a kezét, se a lábát. Az ur odaült az ágya szélére s vigasztalgatta, hogy majd meggyógyul, csak szedje pontosan az orvosságot.

minden éjfélkor kijött belőle. A király meg tájékára sem mert menni a kastélynak, ugy félt.

Volt a királynak tizenkét vitéz vaskatonája, hát azt mondta nekik:

— Katonák, vitézek! A ki közületek egy éjszakát a kastélyban tölt, hát egy zsák aranyat kap jutalmul.

A katonák sorsot huztak, hogy ki menjen legelőbb a kastélyba. A kire a sors esett, ellátta magát fegyverekkel és mikor beesteledett, bement a kastélyba, ott megkereste azt a szobát, a melyikben a vaskoporsó volt, mellé tolt egy asztalt, széket, aztán leült, hogy majd megvárja az éjfélt.

Nagyon hosszunak tetszett neki az idő, minduntalan csak az órát nézte. Megint nézi az óráját, hát tizenegy óra van. Na, gondolta, még egy órát várok, aztán meglátom majd, mi lesz itt. Oda készitette az asztalra kardját, puskáját, hogy ha szükség lesz rájuk, hát kéznél legyenek.

Egyszerre nagyon, de nagyon álmos lett a vaskatona. Nem tartott soká és ugy aludt, mint a bunda.

Éjfélkor a koporsó megint kinyilott, a királyfi kiszállt belőle, végigsétált a kastélyban, minden ablakot kinyitott, minden gyertyát meggyujtott, aztán elkezdtek a szellemek muzsikálni, citerázni, zongorázni, a királyfi meg csak sirt-rítt, mindig sirt. Reggelre minden csendes volt, de a vaskatona nem volt sehol. Keresték, kutatták mindenhol, de bizony nem találtak rá.

Következő este a második vaskatona ment a kastélyba, de reggelre az is elveszett. Harmadik nap a harmadik vaskatona ment és igy tovább. Utoljára már mind a tizenkét vaskatona odaveszett.

Nagyon sajnálta a király tizenkét vitéz vaskatonáját, de mégis végére akart járni a dolognak, kidoboltatta hát az egész országban, hogy a ki egy éjszakát tölt az elátkozott kastélyban, hát annak adja fele királyságát, meg legkisebbik, legszebbik leányát, a szépséges Jolánkát.

Nosza jöttek most a vitézek, ki eminnen, ki amonnan. Jöttek grófok, bárók, hercegek, bocskoros rácok, nagykalapu tótok, de bizony mindegyik ott hagyta fogát az elátkozott kastélyban. Nagy hire ment az elátkozott kastélynak, ugy, hogy utoljára még a madár is kerülte a táját.

Messze-messze vidéken, tizenhárom napi járás földre a királyhoz, lakott egy szegény ember, annak volt egy legény fia. Ez a legény is meghallotta az elátkozott kastély hirét, kapta magát és elindult a királyhoz.

A mint ment-mendegélt hegyen-völgyön, tüskön-bokron keresztül, találkozott egy nagyon, de nagyon öreg asszonynyal.

— Jó napot, öreg anyám, — szólt a legény az öregasszonyhoz, — hová iparkodik?

— Jaj, jaj, édes fiam, mennék én, de lásd, nagyon öreg vagyok már, nem birnak a lábaim. Nem vinnél el hátadon a templomig? Oda volna kivánságom.

Jó szive volt a legénynek, felkapta hátára az öregasszonyt és vitte. Útközben megkérdezte az öregasszony a legényt, hova indult? A legény erre elmondta, hogy ő az elátkozott kastélyba indul. Az öreg asszony erre azt mondta:

— Jaj, jaj, édes fiam, ne menj te oda, kár lenne fiatal életedért.

De a legény csak tartotta magát; akármi lesz is, ő bizony elmegy. Nemsokára elértek a templomhoz, ott letette az öreg asszonyt és tovább akart menni, de az öreg asszony nem engedte és azt mondta a legénynek:

— Jó tetted helyébe jót várj! Te engem megsegitettél, hogy templomba jussak, én is megsegitlek téged, hogy elnyerhessed a fele királyságot, meg a király legkisebbik leányát. Az uton találsz egy forrásvizet, abban mosd meg mind a két szemedet, attól nem leszel álmos; tovább megint találsz egy forrás vizet, abban mosd meg két kezedet, ettől olyan erősek lesznek, mint az acél; tovább megint találsz egy forrásvizet, abban fürödjél meg egészen, attól olyan kemény bőröd lesz, hogy azon se kard, se golyó kárt nem tehet.

A legény megköszönte az öreg asszony jó tanácsát és tovább ballagott. A mint ment, mendegélt, hát elért az első forráshoz, hamarosan megmosta két szemét. Ment tovább, hát elért a második forráshoz is, ott meg a két kezét mosta meg, azután tovább ment. Ment, mendegélt, végre elért a harmadik forráshoz is. Abban megfürdött.

A tizenharmadik napon végre elért a király házához.

A mint meglátták, nagyon csodálkoztak, mit akarhat itt ez a legény, hát még mikor megtudták, hogy az elátkozott kastélyban akar egy éjt tölteni. A király már nem is akarta megengedni és azért le is akarta beszélni a legényt szándékáról, de a legény csak azért sem engedett. Végre a király beleegyezett.

Amint esteledett, a legény jól megvacsorázott a király konyháján, aztán lassan elindult az elátkozott kastély felé. A mint betért, felkereste azt a szobát, a hol a vaskoporsó feküdt, előszedett három szál gyertyát, az egyiket meggyujtotta, előkeresett egy asztalt, egy széket, aztán leült. Tizenegy óra körül már nagyon elunta magát, de álmos nem lett. Elgondolta magában, hogy is veszhetett itt az a tizenkét vitéz vaskatona, meg az a tengersok gróf, báró, herceg, bocskoros rác, nagykalapu tót. Hát a mint igy gondolkodott, egyszerre csak tizenkettőt ütött az óra.

Abban a minutában nagy zirgés-zörgés hallatszott; a szobán keresztül akkora szél fútt, hogy a legényt majd elvitte székestül, asztalostul, mindenestül, de a legény — nem hiába, hogy megmosta kezét a második forrás vizében — ugy ült, mint a cövek. Erre a vaskoporsóról a lakatok mind leestek, a fődele kinyilott és a királyfi kiszált belőle. A királyfi nagyott nézett, mikor a legényt ott látta, de nézett ám a legény is!

A királyfi csak sirt-ritt, a könye csak ugy hullott, mint a záporeső. Minden könycsepből menten egy szellem lett. Hamarosan annyi szellem lett a szobában, hogy mozdulni is alig birtak, most ezek mind, de mind elkezdtek muzsikálni, citerázni, zongorázni, olyan szépen, olyan szomorúan, hogy a legény alig győzte hallgatni.

Már jó ideje muzsikáltak a szellemek, a mikor észrevették a legényt, abban a szempillantásban eldobták muzsikáló szerszámjukat s odarohantak a legényhez, megkapták, ki a kezét, ki a lábát s akarták vinni. Igen ám, de a legény nagyon erős volt, addig ficánkolt, rugdalódzott, mig a szellemek el nem eresztették. Erre a királyfi is, meg a szellemek is elkezdtek futni, de a legény sem volt rest és utánuk iramodott.

Egyik szobából a másikba; már kilencvenkilenc szobán futottak keresztül, a mikor odaértek egy sötét pincéhez. A királyfi, meg a szellemek azon is befutottak, de a legény mindig a sarkukban volt. Már nagyon sokáig futottak, a mikor a sötét pincéből egy nagy, fényes terembe értek. Hát uramfia, mi volt ebben a nagy fényes teremben! Egysorban feküdt ott a tizenkét vaskatona, meg az a tengersok gróf, báró, berceg, bocskoros rác, nagykalapu tót, de mind aludt.

A szellemek erre megint megfogták a legényt, mikor aztán látták, hogy igy nem birnak vele, előhoztak kardot, botot, puskát, de bizony mindhiába volt. A legény bőre olyan kemény volt, hogy azon nem fogott semmi.

Eközben egyet ütött az óra. A királyfi vissza akart sietni vaskoporsójába, de a legény megmarkolta és azt mondta:

— Minden jóttett lélek az Urat dicséri, mi a kivánságod?

— Van a király kastélyában három rózsafa. Addig nekem nem lesz nyugtom, mig azt a három rózsafát ki nem ássák és el nem égetik. A porát meg szórják a tengerbe.

Alig hogy ezt kimondta királyfi, a szellemek ugy eltüntek, mint a kámfor.

A legény hamar fölszaladt a pincéből, megkereste a király kastélyában a három rózsafát, kiásta, elégette, a hamuját meg hamarosan elszórta a tengerbe.

Most visszaszaladt az elátkozott kastély pincéjén keresztül a nagy fényes terembe, sorjára megrázta az alvó vitéz vaskatonákat, grófokat, bárókat, hercegeket, bocskoros rácokat, nagykalapu tótokat; azok fölébredeztek és nem győztek eléggé hálálkodni a legénynek.

Most már valamennyien elindultak a királyhoz. Korán reggel volt még, a király nagyon megijedt, mit akarhat ez a tenger nép?

Hej, de megörült, mikor meglátta a legényt, a tizenkét vaskatonát, a sok grófot, bárót, herceget, bocskoros rácot, nagykalapu tótot.

Megölelte, megcsókolt a avitéz legényt, és azt mondta:

— Derék legény vagy. Az Isten fizesse meg jó tettedet, de én sem maradok ám adósod. Fele királyságom a tied s ráadásul hozzád adom legkedvesebbik, legszebbik és legkisebbik leányomat, a szászszorszép Jolánkát.

A legény akkorát ugrott örömében, hogy

— Mikor az orvos jött, mindig azt kérdezte tőle:

— Doktor ur, hát még sem tudta meggyőzni az uramat a felől, hogy nekem fürdőbe kell mennem?!

— Bizony, kedves nagysám, — felelt az orvos — nehezen megy, no de azt hiszem, mégis csak sikerülni fog.

— A doktor szava mintha reményt adott volna urnőmnek. Gyorsan javult, nagyokat sóhajtott és sokat gondolkozott fenhangon. Ilyenkor mindig azt hajtogatta:

— Találkoznom kell vele, csak még egyszer, hiszen annyi mondani valóm van. Tudom, hogy ott lesz, érzem s nekem is mennem kell.

— Egy napon az ur nyájas volt. Reggel jött haza, azt mondták, hogy kártyázott és sokat nyert. Oda ült asszonyom ágya szélére s igy szólt:

— Látom, hogy maga csakugyan sokat szenved, a doktornak igaza van, fürdőbe kell mennie.

— Miért? — kérdé urnőm, szinte hitetlenül, — én nem akarok elmenni. Meg fogok halni itthon, nem kell nekem fürdő!

— Erre az ur persze haragos lett s még most is fülemben cseng, a mint odavetette:

„Azt fogja tenni, a mit én akarok. Julius közepén megy és punktum“.

Hogy urnőm csak erre várt, azt elárulta az a sohaj, mely az ur eltávozásával kebléből kitört:

„Látnom kell, látni fogom. De hogyan adjam tudtára jövetelem idejét? — Hop, megvan!“

Tentát, papirt vett elő s ezt a kis hirdetést irta egy lapnak:

„Piros kendő. Folyó hó közepén megyek. A pásztorórák édes emléke él. A boldog viszontlátásra.“

— Utóljára azt láttam, — végzé a zsebkendő — hogy nagyban varrtak s urnőm készült az utra.

* * *

A piros kendőt, minthogy én is utra készültem, becsomagoltam. Ezzel felvertem álmából, melyet elmondott.

A fenyvesek aljában azóta a park utjait mindennap bejárom, de a szép asszonyt sehol sem látom.

A zsebkendő álma is csak álom volt. Hozzá az alapot a multból szőtte, melyre felépité a jövő ábrándképét, de a jelenben, mint minden álom, megforditva teljesül.

Az az asszony dehogy gondolt a multra!

N. N.

menten beverte a holdat, azért olyan sarló alaku néha.

Csaptak aztán olyan hetedhét országra szóló lakodalmat, hogy még a nap is megállt. csodájára.

*

Ha jók lesztek, a jövő csütörtökön ismét mesélek,

Naptrend 1900. julius 20-án.

Naptár: péntek, julius 20. — Róm. kath.. Illés. — Prot.: Illés. — Görög-kel. (julius 7.) Tamás: — Zsidó: Thamusz 23. — Nap kél 4 óra 26 perckor; nyugszik 7 óra 46 perckor. — Hold kél éjfélkor; nyugszik délben 12 óra 10 perckor.

Időjárás. A központi meteorologiai intézet jelzése szerint: meleg idő és zivatarok várhatók.

— (**Szegények ünnepe.**) Ma van Paulai Szent Vince napja, ki a szegények pártfogója volt s róla vannak elnevezve az emlékezetére alapitott Szent Vince-Egyletek. A pécsi Szent Vince-egylet is megülte ma Szent Vince emlékét, a mennyiben délelőtt 8 órakor a közkórházi kápolnában mise volt az egylet tagjai és szegényei részére, a mikor is úgy a misét, mint az alkalmi szentbeszédet dr. *Hannúy* Ferenc, theologiai tanár, az egylet titkára tartotta.

— (**Bizottsági ülés.**) Az épitkezési bizottság folyó hó huszonegyedikén (szombaton) délután 3 órakor ülést tart a városháza gazdasági tanácstermében. Az ülésen uj épitkezési engedélyeket fognak tárgyalni.

— (**Jelentés a vizről.**) A főmérnöki hivatal a Tettye-forrás vizállásáról ma a következőket jelenti: A viztartók tele vannak; a Tettye forrás vizszolgáltató képessége folyó hó 19-én reggel 2860 köbméter.

— (**A „Pécsi Polgári Kerékpár-Sport-egylet“ házi versenye.**) A pécsi polgári kerékpár-sport-egylet folyó hó 22-én délután félöt órakor fogja házi versenyét tartani Pécstől Szent-Lőrincig és vissza Pécsre. Indulás a hadapródiskolától. Este 8 órakor dijkiosztással egybekötve bankett lesz az egyleti helyiségben. A versenyzők részére két aranyozott érem és két ezüstérem van kitűzve.

— (**Pályázat.**) A lengyeltóti kir. járásbiróságnál egy irnoki állás van üresedésben. Pályázati kérvények négy hét alatt adandók be a kaposvári kir. törvényszék elnökéhez.

— (**A Kossuth-párt országos akciója.**) Az országgyülési függetlenségi és 48-as párt a nyári szünidő egy részét országos akcióra fogja felhasználni. Több megyében a jövő hónap végén szervezik a függetlenségi pártot s az országgyülési pártkör minden szervezkedési gyülésen képviselteti magát nehány taggal. A legelső akció Fehérmegyében lesz, a hova Kossuth Ferenc is készül. A mint teljesen felgyógyul, több képviselő kiséretében beutazza az egész megyét, érintkezni fog a párt bizalmi embereivel s jelen lesz valamennyi szervezkedő gyülésen. Azután Somogymegye következik, a melynek területén Kaposvárott, Marcaliban, Lengyeltótin, Nagy-Atádon, Somogy-Szilben és Nagy-Bajomban lesznek nagyobb gyülések.

— (**Uradalmi tisztek ünneplése.**) *Kollomann* Gyula felügyelő és *Dubnicky* László számtartó negyven esztendeje szolgálnak *Apponyi* Géza gróf hőgyészi uradalmában. Ezt a jubileumot most ünnepelték meg. Az uradalom összes cselédei fáklyásmenetben vonultak a két tisztviselő elé, a kiket *Takáts* Károly és *Freytag* Ödön üdvözölt. Másnap a grófi családhoz volt ebédre hiva a két uradalmi tiszt.

— (**A Pécsi Munkásképző Egylet**) folyó évi augusztus 19-én (vasárnap) a Scholz-féle sörház ujonnan átalakitott nagy disztermében saját alapja javára énekkel, mükedvelői előadással és tánccal egybekötött III. alakuló ünnepélyét tartja. A zenét *Tóth* József közkedvelt népzenekara szolgáltatja. Belépti-dij személyenként előre váltva 60 fillér, családjegy (3 személyre) 1 korona 60 fillér. Pénztárnál személy-jegy 80 fillér, családjegy 2 korona. Azon tagok, kik egyleti jelvényüket a pénztárnál felmutatják, ezen alkalommal belépti-dijat nem fizetnek. Jegyek előre válthatók: Jakab Imre vendéglősnél (Sörház), Csapó István cukrásznál (Király-utca), Petrovics Dezső fodrásznál (Kálvária-utca 20. sz.), az általános munkás fogyasztási szövetkezetben és az egyleti helyiségben (Gyár-utca.) Kitünő ételekről és italokról Jakab Imre vendéglős gondoskodik. Kezdete este 8 órakor. Müsor: 1. Megnyitó beszéd. Tartja *Tokody* József egyleti elnök. 2. Munkás-riadó, énekli az egyleti dalkör. 3. Palota és gunyhó. Szavalja *Grün* Pal. 4. Az egérke. Vigjáték 1 felvonásban. Előadják: *Decsy* Antal és *Dunst* Mariska k. a. 5 Kommunisták riadója. Szavalja *Decsy* Gusztika. 6. Kuplék. Előadja *Dudás* András. 7. Népdalegyveleg. Énekli az egyleti dalkar. 8. A szép Csicsóné és az adóvégrehajtó. Tréfás párjelenet dalokkal, előadják: *Decsy* Antal és *Laipan* A. k. a. Ezt követi tánc világos virradtig. Az egész ünnepély tartama alatt világposta közlekedik.

— (**Kis-hirdetések.**) Ily cim alatt rovatot nyitottunk, melyben mindenki csekély összegért hirdethet, akár eladni, akár venni valója van. ***A kishirdetés ára 10 szóig 40 fillér, minden további szó 4 fillér.*** Kishirdetéseket elfogad a kiadóhivatal és a mai kishirdetési rovatban fölsorolt elárusitó helyek. Vidéki hirdettetők a hirdetés szövegét a postautalvány szelvényére irhatják vagy a hirdetés összegét a levélben bélyegekben is beküldhetik.

— (**A bar.-sellyei Önkéntes Tüzoltótestület**) igen jól sikerült erdei mulatságot rendezett saját pénztára javára a helység közelében levő Bujtos-erdőben. Volt konfetti, szerpentin és világposta. A testület pénztára javára felülfizettek: Szücs K. 6, Petrának M. 4, Szávorics J.-né, Jeszenszky F. 3—3 koronát, Fehér I., Lázics L.-né, Sonnenfeld G., Fazekas S., Keglovics I., Szávorics N. 2—2 koronát, Benyovszky A., Varga F., Vitéz F., Brenner F., dr. Veres Z., özv. Bartha R.-né, Varga Á., Halász L., Ladányi S., Szücs Z., Sidlauer D., ifj. Veigl J., Sonnenfeld L. 1—1 koronát, Oldi I., Ferenci A., Krausz D. 60—60 fillért, Szmolin A., Schwartz A. Tscharch I., Lichtenstein I. 40—40 fillért, Spierer M., Sznopek P. 20—20 fill., összesen 44 80 koronát. A tiszta jövedelem a testület részére beszerzendő viz-szivó tömlők javára fordittatik.

— (**Eljegyzések.**) *Jeszenszky* Dániel, jádi ref. lelkész, eljegyezte özv. *Kiss* Báliutné született *Tóth* Teruskát Gyöngyös-Melléken. — Dr. *Politzer* Ignác tabi ügyvéd eljegyezte *Schön* Fridát ugyancsak Gyöngyös-Mellékről. — *Wachsmann* Károly Budapestről eljegyezte *Kaufmann* Bellát, Kautmann Bernát leányát, Kaposvárott.

— (**A tulterhelt omnibusz.**) Rekkenő a hőség s valóságos ostrom alá veszik naponta a hüsülni vágyó pécsiek a Balokányi uszoda felé közlekedő vicinális vasut lassuságu omnibuszt. Gyalog kimenni a Balokányi uszodába bizony bajos dolog, az omnibuszon pedig csak alig-alig lehet az összepréselés ezer veszélye közt is helyet kapni. Különösen hölgyeink, kiknek csak délelőtt tizenegy óráig áll rendelkezésére az uszoda s igy kevés idejük van az üditő viz használatára, már kora délelőtt várják a mindig késlekedő omnibuszt. Azután ostrom alá veszik s bizony 20—25-en mindig lemaradnak s várhatják az ujabb fordulót, mig az omnibusz ujból visszatér. Azok pedig, akik a Király-utcán laknak, éppen nem élvezhetik a hatkrajcáros kiszállitás élvezetét, mert hely számukra sohasem jut. Egy termetes »nacscsága« ugy segitett a minap magán, hogy korán reggel hasonlólag termetes szakácsnéját kiállittatta a Széchenyi-térre s meghagyta, hogy az omnibuszra legelsőnek kapaszkodjék fel. És csakugyan a termetes szakácsné termetéhez arányiagos nagy tért foglalt el az omnibuszon, az intelligens hölgyek nagy boszuságára. De nem volt mit tenniök, a szakácsnét nem parancsolhatták le az omnibuszról, mert az is megfizette a szigoru hatkrajcáros vitelbért. Még egy hely üresen is maradt az omnibuszon, mert senki sem akart a szakácsné mellé ülni, a ki hetyke főtartassal omnibuszozott végig a Király-utcán. A Király-utca közepe táján azután állit parancsolt a kocsisnak, leszallt az omnibuszról és átadta helyét a — nacscságának, aki a dupla helynek szerfölött megörült. — Ugy délelőtt, mint délután igen nagy a forgalom a Balokányi uszodában s bizony nem ártana, ha a vállalkozó még egy omnibuszt járatna. Nemcsak a közönségre nézve lenne ez hasznos, hanem a vállalkozónak is egy ujabb jövedelmi forrás.

— (**A nemzeti kaszinó**) tegnap este tartotta az idén második sétazene-estélyét, mely a kedvező idő folytán igen szépen sikerült. Már esti nyolc órakor a kaszinói tagok és azok családjai igen szép számmal jelentek meg a kaszinó terraszán, hol a kedvező időjárás mellett, a holdvilágos remek nyári estén a késő éjjeli órákig maradtak együtt, élvezve a pécsi 52-ik gyalogezred zenekarának teljesen uj müsoru hangversenyét. A sétazene-estélyek rendezéséért valóban elismerés illeti a nemzeti kaszinó igazgatóságát, mely ezekkel az estékkel kétségtelenül tesztelen, családias jellegü mulatságokat nyujt tagjainak.

— (**Tüzek.**) A siklósi járásbeli Túrony községben, mint értesülünk, tegnap este ugy nyolc óra tájban tüz ütött ki, melynek Markos József odavaló lakos háza lett az áldozata. Dacára annak, hogy a tüz szélcsendes időben támadt, a ház szalmatetője rövid idő alatt elhamvadott. Annyit azonban elértek a segitségre seitett emberek, hogy a tüz nem harapodzott tovább. — Nagy-Csányban *Enrdöci* János, ottani lakos háza a napokban kigyuladt és 1000 korona értékben leégett. A tüz a véletlenül meggyuladt tragyadombtól keletkezett, melyről a tüz áthatolt az istáló s onnan a házra s azt is elhamvasztotta. — Ilocskán *Schamburg-Lippe* herceg uradalmában volt tüz. Egy birka-akol égett le, még pedig — mint a vizsgálat kideritette — azért, mert a kukoricamorzsoló gépből egy szikra az akolra hullott s annak tetejét felgyujtotta. — Végül Kácsfalun is tüz volt. *Neuhauler* Samu szérüskertjében égett le egy kazal szalma. Hogy ez a tüz miből keletkezett, a vizsgálatnak nem sikerült megállapitani.

— (**Megszökött menyecske.**) Miután az ilyen »baleseteknél« — midőn a piros pozsgas fiatal menyecske még a kaputélfától sem bucsuzik el s ugy hagyja el az urát — nemi diszkrécióval tartozunk a bajba keveredett férjnek, egyszerüen csak András bácsinak nevezzük azt a kis-budméri gazdát, kinek a felesége a napokban megszökött. Akként tör-

tént a dolog, hogy András bácsi ama falusi vénhedt emberek közé tartozott, kiknek özvegyi bánatuk, megrokkant testükön és összes fejükön kivül még egy szép kis házuk s földjük is van. Az özvegy ember házában, persze falun, szörnyen szükséges az asszony s András bácsi a maga másodvirágzásában szintén komolyan foglalkozott a nősülés gondolatával. Nem tudni ki kényszeritette, mi vitte rá azt az egészséges leánykát arra, hogy hozzámenjen a vénhedt emberhez feleségül, elég az ahhoz, hogy — mint faluszerte beszélték — András bácsi nemsokára a falu egyik módos gazdájának legszebb leányát vitte haza boldogan, a maga fehér házikójába. Nos és néhány hónappal ezelőtt bekövetkezett András bácsi életében a népszinmű fordulat. A felesége, az a patyolat menyecske egy reggelre csak érintetlen hagyta a maga ágyának duzzadt párnáit s elmenekült messze-messze az öreg, roskatag testü ember remegő karjai közül, oda, hol kéjesen roppan meg az asszonydereka az ölelésre.

— (**Tolvaj cigány asszony.**) *Vakonyác* Mitober, monostori lakoshoz a minap belopózott *Kollár* Éva, izsépi cigányasszony s ellopott annak lakásából egy csomó ruhanemüt. A káros feljelentésére meginditott nyomozás során azonban csakhamar elfogták a tolvaj cigányasszonyt, kiről több lopás elkövetése is kiderülvén, egyelőre hüvösre tették.

— (**A gyerekjáték vége.**) *Rózsafa* községben tűz ütött ki a minap. *Varga* István, ottani lakosnak a szalmakazla gyuladt ki és lett a tűz martalékává. Mint a vizsgálat kideritette, a tüzet a káros gyermekei okozták, kik a szérüskertben gyufával játszadoztak, s egy égő gyufától tüzet fogott s leégett a kazal. Hasonló okból keletkezett tűz volt Gyódon is. Itt ifj. *Plank* János háza lett a tűz martalékává, mely ugy keletkezett hogy a káros gyerekei a kocsiszinben játszadoztak s gyufával az ott levő szénát véletlenül felgyujtották. Végül *Hideg* István, lápafői lakos háza is a gyermekek gyufával való játékából támadt tűznek lett a martalékává. Ezt a tüzet is a káros saját gyermekei okozták s ez volt a legnagyobb, a mennyiben 2208 korona kár támadt a tűzből Mindhárom gondatlanságból eredő tüzesetről jelentést tettek a biróságnak, mely meginditotta az ügyben az eljárást.

— (**Éjjeli gyakorlat.**) Az éjjel a 19-honvédgyalogezred, a kaposvári zászlóaljjal, együtt, éjjeli harcászati gyakorlatot tartott. A gyakorlat este tiz órakor kezdődött s reggel négy órakor ért véget s bizony nem a legkellemesebb idő volt a nagy szélvihar miatt honvédeinkre, kik közül a pécsiek a Pajnádi-csárda körül, a kaposváriak pedig a sátortábor előtt kezdték a gyakorlatot, mely az országuton formáliis ütközettel ért véget.

— (**Körözés.**) A boros-jenői kir. járásbiróság *Horvát* Márton, foglalkozás nélküli hentessegédet, becsületsértés vétségében elmarasztalta s őt egy napi fogházzal helyettesithető, tiz korona pénzbüntetésre itélte, mely büntetés elől azonban Horvát megszökött s igy most hivatalosan körözik. Horvát Márton huszonegyéves, középtermetü, barna legény. Különös ismertető jele gyanánt a körözvény megjegyzi, hogy pici szájának szögleteiben gödröcske van s bal kezének hüvelyk s mutató ujja között vágáshely van.

— (**Megvert mezőőr.**) *Terehegy* község mellett a mezőn *Varga* József, mezőőr a lóhereföldön harom férfit és egy nőt talált éjnek idején, kik kocsival álltak bent a lóheresben és a lóherét ugyancsak rakták fel a kocsira. A lopáson ért tetteseket a mezőőr kötelességéhez hiven felszólitotta, hogy menjenek vele a községházára; azok azonban a helyett rátámadtak, megverték és felugrálván a kocsira, elvágtattak. Most folyik utánuk a nyomozás.

— (**Elmérgezett kutya.**) *Kovács* István rác-petrei lakos a napokban panaszt emelt a községi elöljáróságnál, hogy házőrző kutyáját elmérgezte valaki. A gazda panasza folytán meginditott állatorvosi vizsgálat konstatálta, hogy a kutyát tényleg kénbe mártott zsemlyével mérgezték meg. A meginditott nyomozás során aztán nemsokára sikerült is a tettest Kovács egyik tőszomszédja, Hermann József személyében kinyomozni, ki beismerte, hogy ő mérgezte el a kutyát, de tettét azzal indokolja, hogy ezt boszuból követte el, mert Kovács Hermannak egy az udvarára tévedt libáját agyonverte. A két gazda panaszt emelt kölcsönösen egymás ellen a biróságnál.

— (**Elmebeteg kocsislegény.**) A tamásii országuton a napokban az arrajárók egy csendesen tovahaladó kocsit találtak, melynek azonban kocsisát semerre se látták. Baleesetet vagy bünténYt sejtve, behajtották a kocsit a községbe, hol csakhamar kisült, hogy a bitangságba került kocsi *Malom* József

oldalán kissé hátratolta s szemét az asztalra szögezte, szóba hozta a tolvajságot. Emilia azonban rögtön a szavába vágott.

— Soha se aggódjék ön a miatt; jelentőség nélkül való csekélység az egész, a nénike éppen az imént beszélte nekem, hogy a főbb tárgyak már megkerültek.

Fritschené asszony motyogott valamit s aztán mindjárt kiment.

— És nem is lett volna szüksége a rendőrséghez menni; de hát én nem tudok magamon erőt venni, mert én mindig — olyan . . . Nem ért ön németül? — mindig olyan hirtelenkedő vagyok. De most már nem is gondolok többé rá . . . legkevésbé sem!

Wassiljevics Kusma ránézett Emiliára. Valóban, arcán a legnagyobb gondtalanság kifejezése látszott. Minden mosolygott ezen a szép arcocskán: a csaknem fehér pillák által árnyalt szem, az ajk, a gödrös állacska, sőt még a kis fitos orr is.

Odament a szekrény mellett függő tükörhöz s elkezdte rendezni a haját halk dudolás és pislogás közben.

Wassiljevics Kusma folyvást figyelemmel kisérte minden mozdulatát.

Nagyon megtetszett neki a leány.

VIII.

— Megbocsásson ön — kezdé ujra a leány, kissé elfordulva a tükörtől — megbocsásson ön, hogy igy . . . minden habozás nélkül házunkba hoztam . . . . Talán kellemetlen ez önnek?

leányt Karlowna Emiliának hivják, hogy Rigában született és hogy Nikolajeltben a nagynénjénél látogatóban van, ki szintén Rigából szakadt el ide; hogy a leány atyja szintén katona volt, de tüdővészben halt el; hogy a nagynénjénél egy orosz szakácsné szolgált, ki igen jól főzött, kevés bérért, de nem volt utlevele és hogy ez a szakácsné őket meglopta, odább ment, senki sem tudja, hová s igy ő kénytelen volt a rendőrséghez folyamodni.

Itt azonban ujra eszébe jutott a sértés, a melylyel őt a rendőrfőnök illette s megint zokogásba tört ki.

Wassiljevics Kusma ismét zavarba jött, nem tudva, mit szóljon vigasztalásul; azonban a leány, a kinél látszólag minden benyomás époly gyorsan elmult, mint a hogy jött, egyszerre megállt, kinyujtotta kezét s nyugodt hangon mondta:

— Ime, ez a mi lakásunk!

VI.

Ez a lakás rendkivül szerény, csaknem a földbe sülyedt kis ház volt, négy ablakkal az utcára. Az ablakközökben a sötétzöld gerániumot lehetett látni s egyik ablakon át bágyadt gvertyavilág hatolt ki, mert már beállt a szürkület.

A házacska mellett deszkakeritès vonult végig, alig észrevehető kapuval. E keritès csaknem oly magas volt, mint maga az épület.

A leány a kapuhoz sietett. Minthogy azt zárva találta, elkezdte türelmetlenül a rozsdás kilincset verni.

A keritès mögül nehézkes léptek nesze hallatszott

odavaló gazdáé, ki még aznap reggel indította utnak Hóka István nevü kocsisát. Miután a kocsislegény hülye és időközi elmebetegségben szenved, valószinü, hogy Hóka Istvánt az uton érte utól a csendes téboly s igy zavarodottságában hagyta ott a kocsit. Most keresik a szerencsétlen, zavarodott elméjü kocsislegényt.

— (**A gazdasági tanácsos nyugdijügye.**) Van a városnak egy szabályrendelete, melyet 1887-ben hozott a közgyülés s mely szól a tisztviselőknek *egy évnél tovább terjedő* betegség vagy munkaképtelenség esetén való *hivatalból történő nyugdijazásáról*. E szabályrendelet szerint a betegeskedő vagy munkaképtelen tisztviselő a polgármestertől négyheti, a közgyüléstől háromhavi szabadságot kérhet; de ennek leteltével tisztifőorvosi bizonyitvány alapján ez a szabadság ismét megadandó neki mindaddig, mig betegeskedése vagy munkaképtelensége egy évnél tovább nem terjed. Ez esetben *a városi Tanács az illető illetményeit azonnal beszüntetheti* s a helyettesitésre, illetve felmentésre a főispánnak előterjesztést tehet; *a főispán az illetőt hivatalától felmentheti* s a közgyülésnek a polgármester előterjesztést tesz az egy évnél tovább betegeskedő vagy munkaképtelen tisztviselőnek *hivatalból leendő nyugdijazása* iránt. Mint az eddigi jelek mutatják, *Herbert* János, gazdasági tanácsos nyugdijügyét e szabályrendelet szerint akarják a torony alatt rendbehozni. Mert a gazdasági tanácsosnak a polgármestertől kért szabadsága már rég lejárt s hogy ujból megujitották, az mutatja, hogy még mindig *Oberhammer* Antal tb. főkapitány helyettesiti. Ugy látszik, e szerint a közgyülés által kiküldött bizottság jelentésében nem sokat reménykednek s a bizottságnak nem is lesz alkalma hivatalos működésében megfigyelni *Herbert* Jánost, mert az egyszerüen nem fogja többé hivatalát átvenni, hanem a jelzett szabályrendelet alapján egy évig fog szabadságot ujabban és ujabban kérni, a mikor azután egy évnél tovább terjedő betegeskedés és munkaképtelenség cimén kell nyugdijazni, még pedig — hivatalból. Erre mutat különben az is, hogy hogy a pécsi villamos telep igazgatói állását a régi igazgató távozásával *csak ideiglenesen* töltötték be, vagyis *Herbert* János egy évig munkaképtelenkedvén és betegeskedvén, hivatalból történt nyugdijaztatása után fogja elfoglalni a villamos telep igazgatói állását.

— (**Szives lakótárs.**) Ha a garszon ember csendes otthonát egy jóbarát odaadása édesiti meg, mindenesetre kellemes dolog, szivesen odaveszi maga mellé lakótársul s ketten könnyebben viselik az élet terheit, a házbérfizetésnek sulyos gondjait, mintegy testvérekké lesznek, olyan testvérekké, a kiknek még a gondolatuk is közös, mert a hü barát sok esetben többet ér az édes szerelemnél. *Cséplő* Ferenc és *Kornfeld* Gyula is ily lakótársak voltak Szigetvárott. Valószinüleg Kornfeld Gyula is a fent festett eszményi szocializmusnak volt lelkes hive, mert folyó hó 15-én a nélkül, hogy a lakbért megfizette volna, elillant, eltünt. Ez még nem volna rossz. Sokkal nagyobb baj már az, hogy lakótársának, Cséplő Ferencnek összes ingó, vagyonát elvitte — szó nélkül, csupa jóbarátságból, hogy társát minden gondtól megkönnyebbitse. Abban a ládában, mit Kornfeld jogtalanul elvitt Cséplőtől, ennek egy öltözet kékvászon munkásruhája, két munkás inge, három alsónadrágja, két törölközője, egy szalvétája, egy pár harisnyája, egy zsebkendője, azonkivül egy barnás fejkendő., továbbá egy öltözet ruha: szürke nadrág, fekete kabát és mellény s egy vasalt fehér ing volt. A megugrott Kornfeld Gyula állitólag pécsi születésü, most huszonnégyéves lakatos. Ő azonban egyéb jeles tulajdonai mellett még nagyzási hóbortban is szenved, a mennyiben vizsgázott vonatvezetőnek adja ki magát s mint ilyen, fejét magasan hordja mindaddig persze, mig az igazság keze útól nem éri, pedig hamarosan utól fogja érni, a mennyiben körözik.

— (**Mikor a gazda alszik.**) Horváth Cipő József ocsárdi lakos, tegnap éjjel kocsiján hazafelé hajtott, utközben azonban megetetni akarván a lovakat, kifogta őket, s mig azok a friss, illatos szénát rágicsáltak, a gazda beheveredett az utcai árokba s jóizüen aludt. Ébredése azonban nem volt valami kellemes, mert midőn folytatni akarta utját, észrevette, hogy kocsijáról a szűre és harisnyája eltünt. Valószinüleg a közelben tanyázó cigány karaván valyamelyik jeles tagja követte el a lopást, melynek tettesét most keresik.

— (**Körözött feleséggyilkos.**) Zürichből arról értesitik a pécsi rendőrséget, hogy *Rosenberger* Pál, brimensdorfi születésü, 36 esztendős volt gazdát azzal gyanusitják, hogy julius 14-én este Landikon Brimensdortban tőle elváltan élő feleségét, Rosenberger Máriát meggyilkolta. A körözött a tett elkö-

ki; ugy tetszett, mintha valaki lomhán, félretaposott papucscsal csoszogna kifelé s egy rekedt női hang valamit kérdezett németül, mit azonban Wassiljevics Kusma nem értett meg. Mint valódi tengerész, csupán oroszul tudott.

A leány szintén németül válaszolt.

A kapu megnyilt kissé s miután a leány belépett, ujra becsapódott az közvetlen a fiatal hadnagy orra előtt; mindazonáltal is alkalma nyilt a nyári szürkület félhomályában egy vörösruhás, vaskos öregasszony alakját megpillantani, a mint ez, kezében egy homályos lámpával, ott állt.

Wassiljevics Kusma ámultan, mozdulatlan állt meg az utcáu; ám az a gondolat, hogy őt, a katonát és tisztet oly udvariatlanul fogadták, (Wassiljevics Kusma nagy sulyt fektetett tiszti rangjára), nagyon boszus hangulatba ragadta s hirtelen megfordulva, egyenesen hazafelé indult.

Azonban alig tett még tiz lépést, midőn a kis kapu ujra föltárult s a leány, kinek aközben volt ideje az öregnek nehány szót mondani, a küszöbön megjelenve a hadnagyra kiáltott:

— Ejh, hát hová siet, tiszt ur? Kérem, lépjen be kissé!

Wassiljevics Kusma habozott egy pillanatig; de aztán visszatért.

VII.

A hadnagyot uj ismerőse, a kit ezentul Emiliának nevezünk, sötét, nyirkos helyiségen keresztül meglehetős nagy, de nem igen tiszta szobába vezette, melynek hátterében egy nagy szekrény, meg egy bőrdivány állt. Az ajtó fölött és ablakok között két püspöknek az arcképe függött, süveggel a fejükön, meg egy turbános török. A szögletekben kalaptokok és böröndök álltak. Egy, rozzant székekkel körülrakott kártyaasztalon férfisapka hevert egy félig kiüritett pálinkáspohár mellett. A vörösruhás öregasszony is, a kit Wassiljevics Kusma a kapunál látott, követte őt a szobába. Nagyon rút arcu, igen mogorva kis disznószemü zsidóasszony volt ez; duzzadt felsőajkán szürke bajusz volt észrevehető.

Emilia Wassiljevics Kusmának egy kézmozdulattal mutatta be a vén asszonyt, mondván:

— Ez az én nénikém, Fritschené asszony.

Wassiljevics Kusma nem tudta ámulatát elpalástolni; azonban kötelességének tartotta pár szót váltani vele. Fritschené asszony csak félvállról nézett a fiatalemberre, a nélkül, hogy valamit válaszolt volna; aztán hugát kérdezte oroszul, vajjon akar-e theát inni.

— Bizonynyal — viszonzá Emilia. — Ugy-e, tiszt ur, ön is iszik theát? Nos, nénikém, adj csak theát! ... De hát miért áll ön, tiszt ur? Ugyan üljön le már! Ejh, mily nagy ceremoniával jár! ... Engedje meg, hogy letegyem a nyakkendőmet.

Miközben Emilia ekkép beszélt, folyvást forgatta a fejét hol egyik oldalra, hol a másikra s ilyenkor megmegvonta kissé a vállát. Ily mozdulatot tesznek a madarak, ha valamely magas fának száraz ágára ülve a verőfényben sütkéreznek.

Wassiljevics Kusma leült egy székre s miután magatartásának némi méltóságot kölcsönzött, t. i. kardját az

vetése után megszökött. Személyleirása a következő: magas, középtestalkatu, sötétszőke haju, világos bajszu. Szemei kékek, orra meglehetősen nagy, arca egészséges szinü, hosszukás, álla hegyes. Sötétszürke, aprókockás, hosszu kabátot, szürke vászonnadrágot és sötét mellényt hord. Zsebében mindig forgópisztolyt hord. A rendőrség megtette a szükséges intézkedéseket.

— **Az anyós lelke.** Münchenben Fahonholz tanitó házában öt napig kisértett a tanitó anyósának a lelke. Végre kisült, hogy az egész dolgot a tizenöt esztendős pesztonka csinálta, a ki, a mikor a törvényszék elé került, a következőket vallotta: — Egy este, a mikor már mindenki aludt, véletlenül bementem a gazdám szobája mellett levő szobába és ott gyujtóval játszadoztam. Az egyik véletlenül kiesett a kezemből és az ablakra pattant. Ez nagyon mulattatott és megpróbáltam ezt a játékot széndarabkákkal. Még jobban mulattatott, a mikor észrevettem, hogy gazdámék a szomszéd szobában félni kezdtek és Fahonholzné asszony ugy vélekedett, hogy lelkek járnak. Én ettől kezdve minden este dobálóztam a szédarabkákkal; gazdámék egyre jobban féltek. Fahonholzné asszony azt mondta, hogy elhunyt anyja valószinüleg szenet lopott egyszer, s azért nincs most békessége, hanem följár kisérteni. Még mulatságosabb lett a dolog, a mikor az összes szomszédok eljöttek a lélekjárás csodájára, sőt elhivták a papot is. Akkor történt, hogy a nagymama arcképe hogy, hogy nem, leesett a falról. Mindnyájan szörnyen megijedtek, sirni kezdtek, ugy, hogy már én magam is félni kezdtem s azt hittem, csakugyan járnak szellemek. Elkezdtem azonban én is sirni és imádkozni, nehogy véletlenül gyanusitani találjanak. Este azért mégis bementem a sötét szobába és elkezdtem a dobálást, a mivel Fahonholz ur egyre az anyósa lelkét gyanusitotta. Én rám nem gondolt senki, mert sejtelmük sem volt, hogy a mellékszobában vagyok. Végre azonban a hatóság is beleavatkozott a dologba és akkor mindent őszintén megvallottam, de nem gondoltam, hogy ilyen nagy dolgot csinálnak belőle. Az elnök azután kérdezte a pesztonkától, hogy hát tulajdonképen miért mulattatta oly nagyon ez a dolog? — Mert az emberek oly buták voltak s ez nekem örömet szerzett, válaszolt a leány naiv őszinteséggel, nagy mulatságára a hallgatóságnak. A törvényszék, az ügyész inditványára, fölmentette a leányt.

Pécs szab. kir. város

meteorologiai állomása jegyzetei

1900. julius 19. reggeli 7 órakor.

Barometer (redukált) = mm. 764·9 (emelk.)
Hőmérsék = 22·2 °C.
» maximuma: 26·4 °C
» minimuma 17·4 °C.
Páranyomás: 13·7 mm.
Relativ nedvesség: 73.
Felhőzet: 70 Cum.
Szélirány s erő: ○
Csapadék 24 órai: ○
Száraz, meleg, derült idő (zivatarok?) várhatók.

Dr. Czirer.

Tanügy.

A női zárda iskolái.

— A pécsi »Miasszonyunk«-ról nevezett rend tanitó- és nevelő-intézetének Értesitője az 1899—9000 iskolai évről. —

Pécs, 1900. julius 19.

A lefolyt tanév történetével kezdődik a zárda-iskolák Értesitője, mely szerint az intézet szeptember 1-én és november 19-én megülte Erzsébet királynyé emlékét; október 4-én a király nevenapját; december 23-án karácsonyfa ünnepélyt tartott; február 24-én a benlakó növendékek hangversenyt rendeztek s junius 5-én tartották a magyar katholicizmus 900 éves jubileuma emlékünnepét.

A tanitóképző intézetbe beiratkozott 111 növendék; kimaradt 12, igy az év végén 99 növendék volt.

Az intézetben a következő tanfolyamok voltak: külső 4 osztályu elemi iskola; belső 4 osztályu elemi iskola; 4 osztályu polgári iskola és 4 osztályu tanitónőképző. Az intézet főnöke *Hetyey* Sámuel megyéspüspök; igazgatója *Spies* János apátkanonok s főnöknője *Brunner* M. Gabriella. A külső elemi iskolában volt 2 hitoktató; 4 okleveles tanitónő; 1 németnyelvi tanárnő és 1 kézimunka segédtanitónő. A belső elemi iskolában volt egy hitoktató; 2 okleveles tanitónő; 1 segédtanitónő s 1 kézimunkatanitónő. A polgári iskolában volt egy hitoktató és 7 okleveles tanárnő. Az elemi tanitóképzőben volt 1 hitoktató, 1 egészségtantanár, 6 okleveles tanárnő és 1 ének és zenetanitónő.

A bevégzett tananyag ismertetése után a képesitési vizsgálatok eredménye következik, mely szerint 26 képesitett növendék közől csak magyarnyelvü iskolákra 15, magyar-német nyelvü iskolákra pedig 11 tanitónő képesittetett.

A *külső elemi iskola* I. osztályában 69 növendék; a II.-ban 84, a III.-ban 72 és a IV.-ben 59 növendék volt. A *belső elemi iskola* I. osztályának volt 28 növendéke; a II.-nak 20; a III.-nak 18 és a IV.-nek 21 növendéke. A *polgári iskola* I. osztályába járt 58 növendék; a II.-ba 37; a III.-ba 63 és a IV.-be 59 növendék. A *tanitóképső-intézet* I. osztályának volt 31 növendéke: a II.-nak 22 növendéke; a III.-nak 25 növendéke és a IV.-nek 21 növendéke.

Összesen az intézet iskoláiba beiratkozott 741 növendék. Kimaradt az év folyamán a külső elemi iskolából 24; a belső elemi iskolából 2; a polgári iskolából 16 és a tanitóképzőből 12 növendék. Meghalt a külső elemi iskolából 1 és a polgári iskolából 2 növendék. *Maradt az év végén az intézet isláiban összesen 687 növendék.* Ebből róm. kath. volt 655; ág. ev. 9; reform. 16 és zsidó 7 növendék. Magyar volt 652; német 35 növendék. Pécsi volt 369; baranyamegyei 141 és más megyebeli 177 növendék.

)(**Magánvizsgálatok Siklóson.** A siklósi polgári iskolában — mint értesülünk — az iskola év kezdetén tartandó magánvizsgalatok folyó év szeptember hó hat, hét és nyolcadikán tartatnak meg.

)(**A női kereskedelmi tanfolyamok.** A nagyobb vidéki városok községi és állami polgári leányiskoláinak még 1891. évben női kereskedelmi tanfolyamokat engedélyezett a m. kir. vallás és közoktatásügyi miniszter. Ezt a rendeletet most a m. kir. vallás és közoktatásügyi miniszter az idei iskola év végével hatályon kivül helyezte s elrendelte, hogy mindama iskolák, melyek női kereskedelmi tantolyamot nyitni szándékoznak, eme szándékukat a m, kir. vall.- és közokt. miniszternek évről-évre bejelenteni tartoznak. A pécsi községi polgári leányiskola is bejelentette eme szándékát a jövő tanévre nézve a miniszternek s jövő 1900/1901 tanévi női kereskedelmi tanfolyamát a többi iskolákkal együtt kezdi meg.

)(**Uj tanárok.** A pécsi ciszterci főgimnáziumban *Soóstó* Gyula, rajztanár nyugalomba vonulván harminchárom évi szolgálat után, helyébe a miskolci főgimnáziumból *Szontagh* Tibor neveztetett ki. *Nagy* Benjamin dr. az egri főgimnáziumhoz helyeztetett át a jövő tanévre; helyébe *Juhász* Ervin jön, a ki eddig segédlelkészként működött.

TÁVIRATOK.

— **A khinai háboru.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A londoni „Times“ irja, hogy a pekingi helyzetről tizenharmadika óta semmi hir. Ugy látszik a khinai hatóságok eltitkolják a történteket.

Nápolyban *Umberto*, olasz király, szemlét tartott a Khinába menő csapatokon, igy szólván hozzájuk:

— Szivem mindig veletek lesz!

Tiencin környékén százötvenezer khinai van kétszázhusz ágyuval. Santungban négyszázötvenezer khinai mind jól előkészitve.

— **A francia elnök ünneplése.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Loubet* köztársasági elnököt Cherbourgban óriási tüntetéssel fogadták.

— **Terjed a pestis.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Konstantinápolyból irják, hogy Beiruthban fellépett a pestis.

— **Főispán és szerkesztő párbaja.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Hollaky* Arthur dr., székelyudvarhelyi főispán ma délelőtt vivott párbajt Budapesten a Rákosi-Fodor-féle vivóteremben *Pályi* Edével, a „Magyar Szó“ szerkesztőjével. Teljes bandázszsal harcképtelenségig ment a párbaj s egyetlen összecsapás után *Pályi* Ede dr. homlokán a jobb halánték felett megsebesült.

KIR. TÁBLAI ÉRTESITŐ.

1900. évi julius hó 16-án s a köv. napokon elintézett ügyek.

(Röviditések magyarázata: **hh.** = helybenhagyva, **mv.** = megváltoztatva, **rmv.** = részben megváltoztatva, **fo.** = feloldva, **rend.** = rendelvényileg vissza, **ms.** = megsemmisitve, **rms.** = részben megsemmisitve, **vu.** = visszautasitva, **hna.** = hely nem adatott.)

Szüneti tanács.

Polgári ügyek.

Előadó: *Rökk Gyula.*

V. 1731. Kann Ignác közadós csődügye. — rmv.
III. 1726. Belatin Braun A. — Grün József végr. — fo.
1738. Özv Zsebők Józsefné — Szente Gyuláné végr. — rend.
1745. Kassanin István — Danujlovits Lázó végr. — hh.
1750. Kohn Miksa — Radó Pál végr. — hh.
1793. Schulc Istvánné s t. — özv. Schulc Konrádné önk. árv. — rend.
1795. Kadarkut község hitelszövetkezete — István Sándor s n. végr. — hna.
1814. Buzás József — Pap Ferenc végr. — fo.
1815. » » » » » — hh.
1820. Kugler Sándor — Pintér Ferdinánd végr. — hh.
1853. Hirschl Ede — Csáktornya nközség végr. — mv.
1872. Sohár Kálmán — Vizmathy Gizella végr. — hh.

Előadó: *Tóthössy Béla.*

V. 1768. Weiser Ármin — Kann Ármin és fia 807 frt. — mv.
1870. Silberstein Mari — Klinger Samu házass. felb. — hh.
III. 1693. Siklósi takptár — Czillinger József s t. végr. — rend.
1694. Demichelli A. és t. — Czillinger József s t. végr. — rend.
1703. Körösztös József — Czillinger József s t. végr — rend.
1857. Schakovic Salamon — Benyovszky Lajos végr. — hh.
1887. Gerencsér György — Pap Antal s t. öröks. — vu.

Büntető ügyek.

Előadó: *Bocz Alajos.*

V. 1946. Simon Gyula s t. csalárd bukás. — hh.
2005. Kovács Antal becs. sért. — hh.
2042. Ekker József becs. sért. — vu.
2021. Nieder Erzsébet lopás. — hh.
2048. Pollák Mór lopás. — hh.
III. 2050. Davidovics József közcs. ell. kih. — hh.

Előadó: *Cziglányi Béla.*

V. 2022. Harmat István s t. csalás. — fo.
III. 1938. Rosenbaum Simon s t. jogt. elsaját. — mv.
2019. Tamás István s t. suly. t. sért. — mv.
2049. Balog (Huszár) József s. t. sért. — hh.

Elintézésre kitűzött ügyek.

Bejelentések 1900. évi julius hó 23. s köv. napjaira

Szüneti tanács.

Előadó: *Rökk Gyula.*

V. 1868. Kodba Márton — Zadravec József tjog. törl.
1886. Izsák János — Horváth József s t. 1176 frt 49 kr.
III. 1880. Váradi János — Molnár János végr.
1883. Hauser Konrád — Puch János végr.
1893. Pesti m. keresk. bank — Dr. Strausz Zsigmond végr.
1718. Nyulas Mátyás — Egedi József s t. végr.
1898. Simolkovics Magdolna — Puklanec János végr.
1901. Sey Géza — özv. Veisz Dénesné s t. végr.
1913. Ötvös János hagy. ügye.
1922. Krausz Henrik s t. — Gergály József s n. végr.
1926. Tolnamegyei tak. és hitelbank — Mautner József végr.

Előadó: *Töttössy Béla.*

III. 1706. Rosenthal Jakab — Spitzerné Honig Lina s t. végr.
1724. Nenadovits Mátó — Bosnyák Mari s t. végr.
1899. Pécs szab. kir. város tanácsa — Brunner Ferenc végr.
1903. Dr. Illés Samu — Tóbi András végr.
1919. Tompa Jánosné — Biró József végr.
1921. Fülöp Mihály s t. — Geiger Gyula végr.
1927. Podocanec Teréz hagy. ügye.
1936. Csáktornyai takptár — Tkalcsec Mihály végr.
1938. Getlinger Márton s t. — Schwarz Gábor s t.

Büntető tanács.

Előadó: *Bocz Alajos.*

V. 2068. Spitzer Adolf közeg. ell. kih.
2073. Németh Imre s t. lopás.
2075. Magyar Bódiné lopás.
2077. Quell Ágnes becs. sért.
2106. Majláth Julcsa becs. sért.
2110. Lichtenstein Sándor vallás ell. kih.
2111. Fodor Ekker József s t. szerencse-játék.

Előadó: *Cziglányi Béla.*

V. 2026. Juhancsik József s t. suly. t. sért.
III. 2052, Benke István s t. suly. t. sért stb
2053. Özv. Krausz Ferencné lopás.

Laptulajdonos SZAUTTER GUSZTÁV
Felelős szerkesztő PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF kiadó.

Vendéglő-eladás.

PÉCSETT, 25 év óta fennálló, kellemes nyári kerthelyiséggel és födött tekepályával ellátott

jó forgalmu vendéglő

szabad kézből, kedvező feltételek mellett **azonnal eladó.**

Bővebbet a kiadóhivatalban.

4694. sz.
Tlkv. 1900.

Árverési hirdetmény.

A dárdai kir. jbiróság mint tlkvi hatóság közhirré teszi, hogy Korokos János utóajánlata folytán Buzás Kálmán végrehajtatónak ifj. Czövek János daróci lakos végrehajtást szenvedett ellen 99 kor. 44 fil. tőke és jár. iránti végreh. ügyében az árverést a dárdai kir. jbiróság területén levő Darócz községben a 47. sz. tjkvben felvett 1.. 2., 4. és 5. rdsz. alatti ingatlanra 2092 kor. 20 fillérben megállapitott kikiáltási árban elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az **1900. évi augusztus hó 24-ik napján d. e. 10 órakor Darócz községben** megtartandó nyilvános árverésen a megállapitott kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 209 korona 20 fillért készpénzben, vagy az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt I. M. rendelet 42-ik §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. 60. tcz. 176. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállitott szabályszerü elismervényt átszolgáltatni.

Dárdán, a kir. jbiróság mint tlkvi hatóságnál, 1900. évi junius hó 26-án.

Székács alb. h.
Molnár,
kir. albiró.

I. ad. 19.357. sz.
1900.

Hirdetmény.

Pécs szab. kir. város Tanncsa ezennel közhirré teszi, hogy az **Alsó-Puturla utcának a Weidinger-féle malomtól a Hamerli-féle gyár északkeleti sarkáig 3990 korona költséggel** leendő

rendezés munkálataira

Pécs város gazdasági tanácstermében **1900. évi augusztus hó 6-án délelőtt 9 órakor** zárt ajánlati tárgyalással egybekötött nyilvános árlejtés tartatik.

Felhivatnak tehát a pályázók, hogy a vállalati összeg 5%-nak megfelelő bánatpénzzel felszerelt **zárt ajánlataikat** legkésőbb **1900. évi augusztus hó 5-én déli 12 óráig** a polgármesteri hivatalnál nyujtsák be, vagy a bánatpénz letétele mellett a szóbeli árlejtésen vegyenek részt.

A vállalkozási feltételek a gazdasági tanácsteremben a hivatalos órák alatt betekinthetők.

Pécsett, 1900. évi julius 17-én.

A város Tanácsa.

Ezen rovat alatti hirdetések ára **10 szóig 40** fillér, — minden további szó **4** fillér.

APRÓ HIRDETÉSEK.

KISHIRDETÉSEK elfogadtatnak a **kiadóhivatalban** és az **árusitó helyeken.**

Lapunk **egyes számai** kaphatók és **kishirdetések** elfogadtatnak a következő helyeken:

Breisach Aranka,
(tőzsde, Irgalmasok-utcza 2. sz.)
*
Grosz József,
(tőzsde, Jókai-tér.)
*
Gyimóthy Gyula,
(füszerkerekedés, Vásár-tér sarkán.)
*
Habler Anna,
tőzsde, Pécsi Takarékpénztár átellen.)
*
Herdlein-féle tőzsde,
(Király-u. Lyceum-templom átellen.)
*
Kugler József,
(füszerkereskedő, Makár-utcza)
*
Léhner Béla,
(füszerkereskedés, Korona-vendéglő.)
*
Molnár János,
(füszerkereskedés, Király-utcza.)
*
Rözge István,
(füszerkeresk. Bátory és Klimó-u. sark.)
*
Sipos János,
(füszerkereskedés, Pálya-utcza.)
*
Özv. Tausz Vilmosné,
(dohánytőzsde, Király-utcza 1. sz.
*

Legszebb névjegyek, meghivók és egyéb nyomtatványok Taizs József könyvnyomdájában kaphatók.

Ugyanott *irószerek és papirok* nagy választékban raktáron tartatnak.

Kiadó lakások: Mária-utcza 1. sz. alatt az I. emeleten háromszobás lakás, esetleg azonnal kiadó. Bővebbet ugyanott a tulajdonosnál.

Bármely perctől kezdve kiadó az Árpád-utcza 31. sz. alatt egy földszintes, egy szoba-, konyhából álló utczai lakás.

Cserépkályhák, régi alakuak, olcsó áron eladók. Érdeklődők forduljanak a kiadóhivatalhoz.

Vasalt boltajtó, használt, 15 frtért eladó. Cim megtudható a kiadóhivatalban.

Nyomatott Taizs Józsefnél Pécsett, 1900